

KAREL HYNEK MÁCHA

DENNÍK Z R. 1835¹

16TÉHO ZÁŘÍ. 1835.

V odpoledních hodinách chodil jsem po kopcích nad novoměstským hřbitovem. Krásná jest tam odtud' výhlídka na Prahu); obzvláště při východu a západu slunce stkvějí se obklíčující Prahu hory v temnomodrých a růžových barvách. V dálce k půlnoci Milešov a Košťál. SNAD ODLEHLOST JEJICH, SNAD VYVÝŠENOST JEJICH NA RŮŽOVÉM NEBI JEST. CO TOUHU MOJI BUDÍ PRI SPATŘENÍ JÍCH; TOUHU DO DÁLKY CI TOUHU DO VYŠE. – Později četl jsem na hřbitově ruský nápis na náhrobku Eleny Telepnievny, který později si zaznamenám. VÍME, ŽE ZEMÉ NECÍTÍ S NÁMI A PREDCE SMUTNO CLOVĚKU POMYSLITI, ŽE NĚKDY CIZÁ ZEMĚ OBDRŽÍ PRACH NÁŠ; snad myšlenka, že cizinci z prachu našeho obdrží posilu, toho jest příčinou. – Na hrobě Rubeše a jeho manželky, rozené Vrbové, jest Genius, jehožto ruce a nohy výborně, tělo a hlava velmi špatně pracované jsou. Šel jsem okolo parukářky dvoru, do Prahy.

17TÉHO ZÁŘÍ. 1835.

Ve čtyry hodiny byl pohřeb p. Josefa Hiebra. Sabina šel se mnou za rakví. Náramně jsme byli pohoršeni myšlenkou, že tamnější kněz zneuctiv, – nesluší ani napsati jak – dříve své člověčenství, hned na to šel se modliti nad rakví člověčenství snad zničeného. Nade hrobem jistého jinocha 18ti letého, jméno jsem zapomenul, – a CO JEST JMÉNO PO SMRTI CLOVĚKA – POUHÝ ZVUK, NĚKDEJŠÍ HLAS OHNĚM SLITÉHO ZVONU, ZALETLÉ SVĚTLO VYHASLÉ HVĚZDY, NEVYŘKNU TÁ MYŠLENKA UMÍRAJÍCÍHO, KOŘIST ZAPOMENUTÍ – NIC; – nade hrobem bezejmeného pro mne jinocha viděli jsme obraz: Idea jeho velmi smutná výborně jest vyjádřena. Na osamělém zeleně porostlém hrobě malého hřbitova leží dívka, bosa, prostovlásá. velmi chudobně oděna; objímajíc mohylu obličej svůj v trávu její skrývá. Přes zeď hřbitova na zad celým obrazem jest viděti dalekou, tichou, osamělou, pustou krajinu. Na obzoru jejím malá skalina s jedné, zelený nevysoký pahorek s

¹ Převzato z: Mácha K. H., *Dílo Karla Hynka Máchy*, Praha 1929 (redakčně upraveno).

druhé strany tvoří ouzkou bránu na růžovém, po západu slunce, nebi. Od zdi hřbitovní až k této bráně táhne se zelenými lučinami a pustými strništěmi kolem dvou osamělých hruškových stromů dlouhá pěšina – daleko – daleko. Žádný po ní nekráčí, v celé krajině žádný – jakoby v širém světě jediná dívčina či snad matka pozůstavši, osamělou měla putovati cestou. V celém obraze není ani jediného bytu lidského, ani jediného zvířete – žádná známka života. – Lory byla s sebou u tohoto obrazu. Pak jsme šli já, Lory a Sabina ku Praze. Já jsem zažertoval, že jsi ji nikdy nevezmu. Sabina na to pravil: Sie lächelt zu dem Scherz; přetřknuv se ale, řekl: zu dem Schmerz“ a opravuje se, teprv vyslovil „Scherz“; načež ona: „Sagen Sie nur „Schmerz“; jemu odpověděla. Na noc jsme přišli domů. U večera pozdního šeru. Ter turbatus.

18TÉHO ZÁŘÍ. 1835.

Četl jsem: „Die letzten Tage Pompejis“ od Bulwera; pak jsem napsal rolli „Jindřicha“ z „Loupeže“ od Klicpery a odevzdal ji p. Štěpánko vi. Večer jsem byl u Týla, pak u Komárků. Tam jsem poprvé viděl p. Herzoga; originální to člověk a básník a_ básník. TEĎ MNĚ JEHO BÁSNĚ DOCELA JINÉ PŘICHÁZEJÍ, ŽE ZNÁM OSOBLIVOSTĚ JEHO. Pozdě u večer byl jsem s Lory na turecké hudbě; kdy šli okolo, stáli jsme v domě; ona za mne se schovávající kladla hlavu na rameno mé. S hrajícími Polský marš jsem odkvapil, a šel jsem domů.

19TÉHO ZÁŘÍ. 1835.

Hned časně ráno:.. – ABU SAID AL HASSAN PRAVÍ O KNIZE: „ZPRÁVY DVOU CESTUJÍCÍCH O CHYNĚ; „ŽE čtoucí knihuj tuto k užitku a vědomosti PŘICHÁZÍ, jako MUŠLE K PERLÍM, totiž – ZÍVÁNÍM. Ve 2 hodiny byla proba na balkónu, k loupeži. A večer [4 slova].

20TÉHO ZÁŘÍ. 1835.

Šel jsem dolů do kostela, že však nebyla odešel jsem. Pak jsem stál před kostelem; a když vyšedši viděla, že nejdu za nimi, šla s otcem i matkou ke mně. *Odpoledne* [9 slov] *bála vsak se ustavičné ze budu mrzutý. Potom* [17 slov] *klíč*. Večer po západu slunce byli jsme na kopci nad hřbitovem. Hejna vlašťovčí se chystaly k odchodu. Četl jsem „Devereux“ od Bulwera.

21. ZÁŘÍ. 1835.

Byli jsme na rekviích u Dominikánů. Pak jsme chodili po mostě. *Doma jsem* [24 slov]. *Potom jsme stáli u sebe.* [6 slov]. Odpoledne jsem chodil se Sabinou, byli jsme u Týla, pak na hradbách, po západu slunce; nebe se skvělo v krásně růžové barvě. A večer jsem byl dole a hněval jsem se, že hned nevstala a nešla se mnou do zadu.

22. ZÁŘÍ. 1835.

Ráno byl u mne Tomíček černě oblečený, s pozváním, aby podle žádosti nejvyššího Purkrabí se dělali básně na příchod jeho majestátnosti, cisaře Ferdynanda; a že pan Palacký řekl, aby mně, že on sám tak pravil, aby mně dvakrát řekl o to; a že jest mu velice líto, že se o něm smežší, jakoby jednu stranu podporuje druhou potlačoval. Odpoledne proba v divadle na loupež. Mluvil jsem se Šťastným. Tupý spatně hrál... „Der E. H. Franz hat ein Kind, u des is schun jez a Kásrl.“ – „Silbernagel měl v neděli svatbu, v pondělí se narodila mu dcera; er hatte wahrlich Hochzeit

(hohe Zeit). – Die So sollte mit dem Chor nach Teplitz gehn; es war ihr sehr gelegen: denn es ist auch ein Pascha mit drey Roßschweifen dort.“ A večer jsem byl dole; chtěl jsem aby jen dělala, a ona chtěla do zadu; šel jsem dvakrát ven, ona za mnou. Potom jsme šli předce do zadu. Pak jsem šel domů. *Stáli jsme mezi domem;* [vynecháno 32 slov].

23. Zář. 1835.

Ráno. [1 slovo]. Odpoledne jsme byli s Trojanem v Neureitrovské zahradě a lezli jsme za holkami. Pak na svatém poli; vedle na str. 1. a 2. zmíněného obrazu jest náhrobek, na něm nápis, který Ideu obrazu více vysvětluje. Po západu slunce byli jsme na kopci. Temnorudou oblohou valili se husté dýmy nad Prahou. Pak jsem byl dole.

24. Zář. 1835.

Odpoledne byla proba na divadle. Pohádali jsme se s Grábingrem. Pak jsem byl dole a u Komárků a opět dole; tam jsem ji strašil, aby se mnou prchla; nechtěla – představoval jsem jí všecko; plakala náramně a jen: „lieber Ignaz“; sotva mluvila. Byla volna ano říci, než já jsem se pak přiznal, že jsem žertoval. V noci 1034 hodině dělал jsem báseň na Císaře až do 1 hodiny.

25. září. 1835.

Ráno jsme se sešli s p. Palackým u Pospíšilů; tam jsme se něco neshodli stranu básnictví; on o mně soudí: „že mám výbornou fantasií a že výborně maluji, ale práci mých hlavní že je chyba, že v nich nevysvítá jakási nutnost Idey.“ Já mu nerozumím nebo mám za to, že právě v každé moji básni Idea jest co nejmožněji rozvedena. Vlastně bych ale soudil, že on jest básník německý a že hledá filosofii v básních, jakožto nejnutnější věc; to u. p. není v písniích národních, a předce jest v nich poesie. P. Čelakovský udělal dlouhou báseň; jest tam zbor starců, mužů, jinochů, a chlapců. Smál jsem [se] že jest v jeho básni jako in ecclesia – poněvadž tam také platí: „mulier taceat“. – Odpoledne byla proba na divadle k Divotvornému klobouku. Po probě jsem byl na Petříně, u večer šel jsem přes Hazenburg domů. [2 slova].

26. Zář. 1835.

Odpoledne proba na divadle, viděl jsem po prvé p. p. Klicperu. Trvala ode 2 hodin až do 5 1/2. Potom jsem chodil po mostě, až byl čas jíti dolů. [2 slova]. *Potom jsme dováděli na dvoře.*

27. Zář. 1835.

Ráno v 8 hodin proba na divadle. Šel jsem s p. Štěpánkem pro 2 lístky. Pak jeden lístek do loge pro p. p. Klicperu. Pak s Lori do kostela do Tejna; odpoledne jsem se převlékl, šel jsem do divadla, potom pro Lori, a vystoupil jsem jako pastýř v „loupeži“. Po divadle byl venku p. Šabas [?] s jeho mladou paní. *U večer* [11 slov]. Potom jsem hrál v karty s p. Šomkem a informátorem až přes 10 hodin.

28. Zář. 1835.

Ráno proba na Divotvorný klobouk. Pak jsem byl s Kaškou pro 2 lístky. Dostal jsem 2 pro sebe, 2 pro p. D. Chmelenského a 1 logi pro p, p. Klicperu. V kostele jsem byl s Lori v Tejně a s Maierem jsme šli domů. Po jídle jsem se převlékl, šel jsem pro Lori a pak jsem vystoupil jako Křepelka v „Divotvorném klobouku.“ *V polodne jsem, odevzdávaje lístky, našel p. D. Chmelenského v jeho domácnosti. Paní kojila dítě. Nádra měla celá rozhalená.* Po divadle jsem běžel domů, převlékl jsem se, pak opět jsem běžel dolů, hledaje matku s Lori, opět domů. S domova jsem šel teprv zas s Lori domů do truhlářské ulice. *Tam* [38 slov].

29. Zář 1835.

Ráno jsem četl Devereux a noviny. Odpoledne byla proba od „Uhlířky“. Mluvili jsme tam o Teplicích a. t. d. Pak jsem šel dolů. Tam odtud' do města, potkal jsem Strobacha a šel jsem s ním domů. Od něho jsem dostal báseň na zpět, kterou jsem dělal na Císaře. „Typům non meretur“; Chotek bylo podepsáno. Pak jsem se smluvil u Komárků že p. p. Tomíčkoví, Trojanovi, Vlčkovi, Tomsovi a. t. d. taktéž se stalo. Pak jsem šel dolů. Čím to asi jest, že člověk, který svět zná a s ním jest nespokojen, o člověku kterého miluje a o kterém pochybuje vždy to nejhorší se domejšlí? – a spíše aspoň než o člověku, který jest mu lhostejný; a proč člověka, na kterého jest žárlivý, za špatného má? Tyto dny mám velmi divoké, strašlivé sny, i dnes se takového bojím.

30. Zář 1835.

K polednímu přišla babička. Michal myslil, že jsem já panímámě něco řekl, že někde jest. Odpoledne jsem odevzdal Strobachovi knihy totiž: „Anglického Shakespeare, Maltena, Wahlwdschften a Květy. Pak jsem se podepsal Sabinovi na básně, které mi obětoval. Pak jsme šli k Invalidenhausu, tam odtud' přes Žižkov a ostatní kopce okolo Parukářky na sv. pole k obrazu. Na cestě ku Praze mi vypravoval o bláznivém, kterého tam v Blatné viděl, jemuž zimou prsty upadali, tak necitlivý byl pro zevnitřní naň působení; spíval ustavičně písně, a každá měla potah na ten samý předmět, totiž na milou; potom mi povídal, že dal Kníže Kinsky pod Prachýnem svým podaným slavnost; pro každou ves byl vystaven stán, kde se rozdávalo jídlo a pití; pak lezení po sloupích, mýdlem natřených, v kterémž dva kluci vyhráli, tři ženské zpívaly píseň před knížetem. Kníže byl vesel. Psal český list b. Hildebrandovi; že p. kmotra očekával. – V Jezovitské ulici sešli jsme se s Sabinou a Trojanem, já jsem šel s Trojanem zpět. *Potom jsem byl dole. Když po večeri všichni mimo Rozy odešli, byli jsme u kamen.* [5 slov] *a koukal jsem se na ni, ona vystupovala podívat se co dělá Roza.* [41 slov.] *Pak jsme spolu chodili po ulici f vyhrožoval Pelikánem.* [?]

1. Října 1835.

K deváté hodině byl jsem u Strobacha a šli jsme na: Veni Sanete; tam jsem se v Tejně postavil proti té modrooké holce z Jirchář. Pak jsme chodili po Rynku, potom jsem šel dolů, bylo 11 1/2 a ona teprv měla udělané 300.– Loučil jsem se, jda tam odtud' s p. Grünrem, který půjde do Vídně. Pak jsem potkal Mínu H. u dominikánů. Odpoledne byla proba ve 2 hodiny od Uhlířky; Procházka sufloval po prvé. Po probě byl jsem dole; byli tam Hiebrovic, tak jsem šel

do zadu a Lori brzo na to přišla za mnou! Zlobil jsem ji, že již všechno vím; a že ji nemiluji; ona stavěla se, že pláče aneb plakala; oči měla mokré, obzvláště když přišel otec: obrátivši se ku kostnu, odemně poslána odešla. *Přišla po druhé*, [20 slov]. U Komárků se producíroval pan Božek na fortepianu; a já jsem poprvé mluvil s Lízi. Domů jsem šel s Štorchem a Hahnlem; Štorch okazoval papír na Mappy.

2. Října 1835.

Odpoledne proba ve dvě hodiny; po kteréž jsem chodil na náměstí, rozloučil jsem se s p. Obermayrem který jde do Vídně; dole jsem seděl v zadu sám a učil jsem se své rolli [7 slov].

3. Října 1835.

Ráno šel bratr na cestu; pak jsem se učil rolli. Ve dvě hodiny jsem šel do proby, nebyla ale žádná, poněvadž se zýtra skrze příští císařovo nebude hráti. Díval jsem se na brány a pak jsem šel dolů. V druhém pokoji pomáhal jsem jí rantlovat. Anfeuchtoval jsem štráfky, počítal jsem a rovnal jsem škatulky; a od až do 5 1/4 udělali jsme 500 škatulek. *Vzadu* [18 slov]. Byli jsme u sv. Václava večer, šli jsme přes hradby se Sabinou domů. do truhlářské ulice, a po poříčí jsme se dívali na ozdobování domů. Jedl jsem zajíce a pak jsem šel na horu na dobytčí trh.

4. Října 1835.

Ráno jsem šel do truhlářské ulice, tam odtud na dobytčí trh. Tu jsme viděli J. C. K. výsost P. France Karla. Od Františkánů z kostela, dolů, tam se najedla, pohoršili jsme se, že sloužila k stolu; pak jsme šli přes Libeň až na Táblický vrch. Tam odtud bylo viděti do hor Krkonošských, Středohoří a. t. d. Pohádali jsme se, že neuvidí ozdoby v Praze, hodil jsem kloboukem a díval jsem se do hor. Přišedše do Libně viděli jsme císaře přijížděti, u brány zastavili, a u vítajícím děkovali z vozu. Lidi se hrnuli davem s kopce od Libně za nimi, padalo to a tratilo klobouky. Nad Libní stříleli. U Karolinova byla opět brána s duhou; žid také vystavěl bránu v středu předměstí. Na poříčské bráně nedostačovalo času dozlatit 7čku. – Na kapucínském place 2 pyramidy, nad nimi orel kolem praporce. Na náměstí opět veliká brána, u Bárta ozdoby z peří, pan Novák měl v oknách „Vítáme“ z květin. Ledebour znaky zemské a. t. d. od ostruhové ulice jsme šli domů, dole dříve byl starý, s Lori jsme se pohádali, že, kdy jsem byl mrzutý, ona ve verkštatě se smála. *Roza byla vzadu a ležela u kamen. Lori mi seděla na klíně*, [9 slov]. *Najednou Roza vstala, tato se lekla, chopila se sklenice s vodou a pila. Já jsem se vždy dříve na ni po zadu díval.*

5. Října 1835.

Ráno mi vyřizoval Svoboda pozdravení od Veselského, že byl v Hlínku; pak jsem dělal s Quadrátem, který mi explikací z filosofie navrátil, polsky. Pak jsem vypisoval z novin. Ode 2 hodin jsem dole vzadu anfeuchtoval štráfky, u večer jsme šli na Iluminací. Na Ungeltě nebylo lze rozsvítit!, tak že ani 10tý díl lamp nehořel; a mělo to býti nesmírné; na pyramidách na poříčí hořelo 6 lamp; ty stály za práci! V ostruhové ulici jsme viděli císaře a všechny ostatní vozy. Když jsme byli s Lori na hradě, právě jel přes most; na gloriettu stojícím za domem Lobkovickým, který celý byl lampami posetý, zapalili bengalský oheň, taktéž na pyramidě na barvířském ostrově. Z mostu bylo viděti k Valdštýnskému domu, celý palác ze samých světel. Radní věže byly na hoře osvětlené všelikými barvami. Clam. pak Mansfeldů dům byli slavně osvětleny; u Pachtů nebyli ani spolu hotovi, Wienrovi ani jedna lampa nehořela. Po horách byli ohně. Když jsme přišli na náměstí, právě přejížděl z celetné ulice do železné; rozsvítili bengálské ohně; všechna světla vyhlížela v tom tak mdlá a rudá, na lešení před radnicí ani 4tý díl lamp nehořel. Nad tím byli červené, žluté, zelené a jiné plameny. U koňské brány, ana celá byla lampami přikrytá, vyhazovali nad branou hvězdy. Na koňském trhu se na to dívající, dočkali jsme se opět císaře a viděli jsme ho kolem sebe se všemi vozy do vodičkové ulice přejížděti. Na divadle také všechno nehořelo. Na jediném Karolíně hořely všechny lampy. Na příkopech byla slova v oknách, taktéž české rýmy v Jezuitské ulici, a u kupce v ostruhové ulici. U Piaristů byla v oknách slova:

Juventa * parenti
et matri X dilectae

Na ovocném trhu koupil jsem švestky a šli jsme domů. [41 slov.] Pak jsme stáli před domem až přišli všickni domů.

6. Října 1835.

V 9 hodin jsem šel pro Lori. Šli jsme k Invalidenhausu s Strobachem a Pískem. Viděli jsme tam jeti Císaře a Cára s paními; při objíždění opět, s kopce viděla poprvé Lori střílet, tam jsme opět viděli Císaře Ferdinanda. Mezi střelbou projížděl cár pluky; a zrovna proti nám zůstal stati; byl v Uniformě svého regimentu husarů. Slyšel jsem že má Štulc na něho dělati odu. *O lidé! tvorové okamžení; třtino na vodách a. t. d. Tento Štulc ho nemohl dříve dost se natupiti, a teď! On ho proklínal pro polský národ a. t. d.* Domů jsme viděli jeti: Císaře, Cára a paní. Vojvodu Cumberlanda, Ruské carovici, prušské a rakouské, Prinz Karla, arcivévodu Jana,

syny Karlovy, Prinz Franz Karla, Velké Kníže Michala, množství Rusů a hettmany Kozáků. Dole jsem zůstal a anfeuchtoval jsem od 1 1/2 až do 6 1/2 a udělali jsme 800. Mezi tím jsem také rantloval. *Když Madlenka byla pryč, líbal jsem ji u kamen a díval jsem se na ní* [58 slov] , a ona poví\dala\ - - - - -

7. Října 1835.

Sen: Bitva, domy v ohni. Po schodech jako ouzké ulice běžel jsem vzhůru, pod těmi padala voda, nahoře ouzká vysoká branka, z červených cihel hradby, v levo ouzká dlouhá ale nečistá ulička, zrovna předemnou na schodech rozlítl se granát. – V zámku prý je bál. - - - - -

20. Října 1835.

Ráno kolegium. Od Strobacha jsem šel s explikací do Vwaltgskunde. Odpoledne *jsem byl dole, ležel jsem za kamny. Pepi byl v pokoji;* [22 slov]. *Pak jsem šel do divadla, dával, „DONA DIANA, ODER STOLZ UND LIEBE.i‘* Fräulein von Hagn dávala Dianu, Busch Perina, Diez Cäsara.

21. Října 1835.

Ráno v Karolině. Strobach se přestěhoval. Kudrna mě stříhal. Byl jsem poprvé u Poche; jej a Mastíka učiti česky. Ráno uváděl Köhler Čelákovského, byli jsme tam Já, Jaroslávek, Franta, Hansgirk, Malý, Filipek, Sabina, Chmelenský, Havlík a. t. d. Od knihaře jsem si vzal knihy, totiž „Gesetzbücher“ – vázány. *Jeden díl přišel za desitník. Po Karolíně byl jsem s Kudrnou u Týla na probe, pak dole. Kudrna mě chtěl dělati žárlivého; hovado! Byl hloupý.* [4 slova.] Pak jsme byli v divadle. Já, Tupý, Týl, Kaška, Filipek a. t. d. Dávali „DIE NACHT – WANDLERINN“.

22. Října 1835.

Ráno jsem psal v posteli až přes dvanáctou hodinu na cikáních. Odpoledne měla být proba v divadle. *Koupil jsem dole pro Lori nãhpol-ster za půl zlatého. Pak jsem byl dole až do půl deváté a pomáhal jsem jí rantlovat.* [59 slov] *Z dola jsem šel zrovna domů.*

23. Října 1835.

Na večer jsem byl dole. Ptal jsem se, jestli kde byla, řekla že „ne“. *Když jsem vcházel do domu, stál Bernad před domem, proto jsem se jí ptal, kdo jí všecko přinesl, řekla, že mutter.*

Odešel jsem k Tylovi. Když jsem se vrátil, přivítala mě opět; a vstala ke mně. To mi přicházelo podezřelé. Ptal jsem se jí, kdo jí přinesl štráfky, co byli – – – –

24. října 1835.

Četl jsem Trojanovu báseň. Báseň je dobrá. Nevydám-li brzo své básně, budu je moci brzo čísti, však ne co své, vydané. Večer jsem četl Wallensteins Briefe. – V předmluvě: Die Hügel des Mittelgebirgs waren sonst Vulkane, sie sind mit Moos bedeckt, keine Augenzeugen leben mehr, Niemand der uns davon erzählte; so auch im Volke; Niemand ist, der am Scheiterhaufen des Hus gestanden, atd. – Aus dem Kalender konnte wohl den Namen des Hus K. Rudolph löschen, nicht aus dem Herzen der Böhmen atd. - - - - -

3. Listopádu 1835.

Spal jsem až do 12 hodin. Dostal jsem absenc u D. Mužíka. *Odpoledne jsem dole sešival papír, [23 slov], pak jsme opět mluvili o tom že někomu dovolila, přála si umřít: pravila O Gott! wie unglücklich bin ich? [20 slov]. Šel jsem potom [1 slovo], a když stará odešla, přišla za mnou; stála na dvoře, pak šla koukati, stojímli před domem, bylo jí zyma neb měla ruce zavynuty v zástěře. Odpust jí Bůh jestli mne klame, já ji neopustím jestli mne jen miluje a to se zdá, vždyt bych si i kurvu vzal kdybych věděl, že mne má ráda: či jest snad zvyklá snášet, a chce jen abych si ji vzal – Bůh mne posylň – večer pravila, že nechce do divadla, že jest jí smutno. Byl jsem u Týla. Filipek si st[e]žoval, že nedostal lístek na Eulenspiegla. Byl jsem v divadle; dávali „DER SCHNEE“. Preisinger dobře hraje. Škoda že nemá zcela svůj hlas.*

4tého Listopádu 1835.

Vymlouval jsem se u p. D. Mužíka a dovolil mi zůstatí doma. Četl jsem list od p. Kociána z Vídně. – *Dole jsem se stavěl nemocný a odešel jsem, a ušel jsem při tom, že jsem nemusil nic dáti klukovi vázaného. Zapoměl jsem tam šátek. Ona vyšla za mnou ven z pokoje, ačkoliv tam byla matka a šla za mnou až k [1 slovo]. Doma jsem psal cikány.*

5. listopádu 1835.

Spravoval jsem kalhotty a untertriko. Byla proba na „Spáleniště v Burnyně“. Obdržel jsem od Týla roli „Neklaná“ v Čestmíru a „Eduarda“ v „Dvě za jednu“. Dole byla Hiebertka, vyhýbal jsem se jí a byl jsem na dvoře. Lori ustavičně plakala. Stavěl jsem se nemocným; vyběhla za mnou, ačkoliv byla v pokoji Hiebertka; potom plakala, že jí nevěřím, otec ji nechtěl dovolit do

divadla, a pravila, tak že jsme všickni proti ní – ŠEL PEPI. [22 slov] rantloval jsem s ní, až do tři čtvrtě na deset. Dnes jsem myslil, že snad jest jako Nyna Janotovic. Doma jsme se pohádali ještě skrze cedulku na rathhaus, předhodil jsem jim, že říkávali, že jsem je ošidil o peníze.

6. Listopádu. 1835.

Ráno jsem nebyl v Karolíně; p. P. K -----

Sny v těchto dnech. Jak jde milenec pro svou milenku do hrobky; zevnitř hrobky jsem to viděl jakoby v divadle; na točitých schodech byly okénka až dolů, a kmitavým plamenem zableskovala lampa. – Pak – ouzká hrobka pro dvě rakve. – Pak – hromady umrlčích kostí ve zříceném gothickém stavení – – létaly okny ven... – Pak – ouzké oudoličko s potůčkem, tam jsem natrhal bílých květin. – Převážím se s dívkou na jakýsi ostrov, o kterém se mi již někdy zdálo. – Srbové, Češi, Poláci, atd. byli v bitvě. Koule z děl za mnou lítaly v ouzké ouvoznici, pak jsem přišel do toho dolu, uzounkého, – podál bylo viděti vrchol vysokého pohoří. -----

11. listopádu 1835.

Dnes jsem měl sen, že jsem byl v nějakých zříceninách, jak se bořily před i za mnou a v jezeru pod nimi se koupali duchové ženští; pak přišedše k nám mluvili s námi atd. - -